

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

לג, ויעקב נסע ספּתָה ויבן
לו בית ולמקנהו עֶשֶׂה ספּת
על-פּן קרא שם המקום סכות

וישלה

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

לכו ויהי לי שור וחמור צאן
וכו' ואשלה להגיד לאדני
למצא-חן

ולכאורה הדבר תמוה מאד, למה שלח לו להודיעו עשירותו! אדרבא, על-ידי זה יתקנא בו יותר. אך כי עשו הוא בחינת תקף הכעס, כי הוא יאדמוני וכי על שם שהוא רוצח שופך דם, בחינת תקף הכעס, וכמבאר בהתורה שאלו את רפי יוסי בן קסמא (בסימן נו). ומי שזוכה לשפר הכעס ולהמשיך עשירות דקדשה אזי העשירות שומר אותה להבא מפעם בפעם שם בהתורה הנל שהעשירות הוא בחינת חומה ששומר מפעם וחמה עין שם וזה ששלח יעקב לעשו להודיעו מגדל עשירותו שזכה בבית לכן דהיינו שכבר שבר מדת הכעס וזכה על-ידי זה לעשירות מפלג על-פן שוב אין מתירא מעשו

שהוא בחינת כעס ועקר פחו על-ידי פגם הכעס, כי כבר זכה לעשירות דקדשה שהיא בחינת חומה ששומר מפעם ועל-ידי זה הוא בטוח שגם אויביו ישלים אתו ויתרצה אליו וזהו ואשלה להגיד לאדני למצא חן בעיניך, כי אני בטוח שבנדאי תשלים עמי ואמצא חן בעיניך מאחר שכבר שברתי מדת הכעס עד שזכיתי לעשירות גדול כזה על-פן יתבטל כנגדו גם תקף הדין והכעס של עשו כי בחינת שגאת עשו בחינת תקף הכעס יתבטל על-ידי החומה של עשירות שזכה יעקב.

ויבטל זה השתדל יעקב בבית לכן להשיג עשירות וכל כונתו היה כדי להמשיך כל נפשות ישראל על-ידי זה ששרשם בעשירות דקדשה. וכמובא בלקוטי מזהר"ן סימן ס"ח, עין שם (הלכות שכירות פועלים די - אות ז).

וקשה לכאורה, הלא גם בית בנה ולמה קרא המקום על שם סכות דיקא. אך יעקב אבינו בנדאי עסק כל ימיו בלמוד הישיבה הקדושה להמשיך אמתה בעולם (פי האמונה הוא בחינת ארץ נושבת והרב האמת משגיח על כל חלקי האמונה של כל אחד ואחד, לקבצם ולהעלותם. ועל-פן נקרא למוד הרב עם התלמידים ישיבה וכו'). ועל-פן כל הבית שבנה כמו שכתוב ויבן לו בית וזה רק בשביל התורה הקדושה שמתחלת בבית דבראשית להמשיך דרך התורה בעולם על-ידי בית ישיבתו הקדושה.

אבל ראה שאי אפשר על-ידי בחינת בית לבד לקבץ ולאסף העם, על-פן ולמקטתו עשה סכות. מקטתו הם בחינת המון העם הרחוקים עדין מיושיבתו הקדושה שהם בחינת בהמות כי כל מי שאין בו דעה אינו מן הישוב והוא בהמה בדמות אדם. ובשכילם עשה סכות, כדי לקבץ אותם, שאין ביכולתם לבוא אל ביתו ולא יודעים ממנו כל זמן שהוא סגור בביתו, שעל-ידי זה עקר ההתקרבות אל הישיבה הקדושה.

על-פן קרא שם המקום סכות דיקא מחמת שעל-ידי זה על-ידי בחינת סכות על-ידי זה עקר ההתקרבות אל הישיבה הקדושה שהוא בחינת בית. שכל בנן הבית שהוא בית הישיבה שהוא עקר הבית האמתי הוא על-ידי זה שמאספין הרבה נפשות מחוץ לפנים, כל הנפשות שהיו בתחלה בבחינת תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות (וכמו שמבאר במקום אחר).

אבל אי אפשר לאספם לתוך בית הקדשה כי אם על-ידי בחינת סכה, על-פן קרא שם המקום סכות דיקא כי גם עקר שלמות בחינת הבית הוא על-ידי בחינת סכה (הלכות נויקין ה' - אות כ"א).

סיפור השבוע

סיפור ההתקרבות

... (יא) פעם הלכנו למושבה אחת, ובדרך היה שטפון (שקורין 'שבר ענן'), ונעשה כמו מבול, והיה בור גדול והיינו הולכים ובוטסים ומנסים להציל את עצמנו. וכך עברו כמה שעות, עד שראינו אור נר. נכנסנו, וכשראנו בעל-הבית את מצבנו, נתן לנו מיד בגדים להחליף, והגישו לנו תה. ור ישראל עמד להתפלל מעריב.

חשבותי בלבי, כי בלילה הזה נדאי לא יוכל לקום לחצותי אחרי כל מה שעבר עלינו, כי אני, אף שהייתי אברך, לא הייתי יכול להניע אבר. סדרו לנו את המטה. והנה לא עבר הרבה זמן, ור ישראל התגבר כארז וקם. ויחצותי כזה שעברך אז, לא ראיתי בכל ימי חיי. אחרי-כן נגש לשלחן והזליק נר.

ואני התהפכתי על משכבי ולא יכלתי למצא מרגוע לנפשי. עמדתי אף אני ונתקרבותי לדלת בחשאי, וראיתי את השלחן רועד, וכאלו היה מכונה גדולה ומצומה, והכל הודיע...
החמשך מעבר לדף

התחזקות

אפלו בשאול תחתיית יכולים להיות סמוכים אליו יתברך. (עצות, מג)

אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולין לתקן (עצות, מד)

לראות באב"י הנחל

= אמונת חכמים (חלק יב) =

סיפור

ההתקרבות

עש (המשך הסיפור) ... והכל הודיעו על נפלה עלי בושח וחרפה ונתבישתי לגשת אליו. התגברתי ונגשתי אליו, וראיתי כי פניו זוהרים. וכשראיתי את הצורה, נסתלקתי מרב בושה.

עש בפקר התפלל בדרךו ותיקן, והתפלה הייתה במתיקות כזו, שכל בני המושבה, שיצאו לעבודה, נעצרו ליד הבית והיו מאזינים בחרדת-קדש לתפלתו. ואני הייתי עמו בבית אחד. ואני חשבתי, פן עוד מעט יגוע מרב מתיקות, וביחוד כשאמר ברכות וקריאת שמע. הוא היה גוע כתינוק המגיע לכלל בכיה עצומה (שקורין 'פארגעהן').

עש אחר התפלה, נכנס לבעל-הבית ועמד לפניו כמו בפני מלך, והכין לו שלחן מכל טוב, ובקשו לבוא ולסעד. ובני הבית, הנשים, פשו את זרועותיהם בכל שבא לידם, במגבות וכיוצא בזה, מרב חרדת-קדש. ר' ישראל אמר לבעל-הבית שישלח לו, כי איתו סועד אלא לחם ותה, ולא מחמת חשש של כשרות שהוא חושד, חס ושלום, אלא זהו מנהגו ...

ר' ישראל ספר פעם: "ר' ישראל קרדוטר, היו לו חיים של אמונה, של יראת שמים, חיים של שמחה, חיים של אמת. הפנים שלו היה להם אור השמש, וכלם רצו להתקרב אליו, אבל הוא היה ברסלב. כלם היו מראים (מצביעים): 'הנה השני ברסלבים'. ראיתי כל התורה וכו' בפנים שלו. הוא היה עוצר העינים שלו לא למשן - הכל בשביל השם יתברך. לא היה לו אבל, חשבו שהוא משגע, הפך מהעולם, שכלם חושבים על הפרנסה - והוא היה הולך ביער בעת הקר, בעת הגשמים, והיה אומר: 'איך זוכין להיות יהודי? היה פדאי לסבל הכל רק בשביל לראות אותו. הוא בא מחברון לטבריה וצפת בשבילי'. לאחר מכן אמר ר' ישראל בעמקות: 'לא חשבתי שהמשיח יבוא כל-כך מהר', והיה נראה כמרמז על אחד שהיה מתגבר בתקופה הזאת על שטף רבוי מחשבותיו עם מחשבות של אמונה, שהשם מנהיג העולם ולא רוצה לחשב וכו'... (הגאולה תלויה בתשובה - להתגבר על המחשבות שזה עקר התשובה)".

גם אמר באותו הזמן: "כלם יהיה להם תקון, אפילו המפרסמים של שקר. (כמרמז על עצם הפגם שלהם, ואפלו הכי וכו') רק הגויים לאו 'עוים' לא מתקנים אותם".

גם ספר: "אני שמעתי מאב"ש מה זה פורים (בשקשו ממנו שיספר, לא רצה לגלות מהענין הזה), הייתי דוחק עצמי לשנות עד שכמעט יצוה נשמתי, והייתי צריך להחזיק אותה שלא תצא. ור' ישראל קרדוטר היה מכניס מפה ומוציא מפה".

ואמר: "כל הצרות שיש לנו מהגויים - מפני שצריך לשוב על האמונה ולקיים התורה, אבל הרבי יתקן הכל". (הדיבורים שמתוארים מאות לו עד כאן נאמרו בי אדר תשנ"ד - פסגת אב)

עצות ותפילות

תלמוד תורה, יח-כב

אם בעת ההכרח לבר. ואפלו בעת שאני מכרח להתבטל קצת מדברי תורה. תעורני ותזכני שלא אתבטל חס ושלום לגמרי מפל וכל. רק תחנני דעה פינה והשכל, ותשפיע עלי שכל מאתך, שאוכל להיות דבוק בהעלם אל השם יתברך ואל התורה הקדושה, אפלו בעת בטולה של תורה.

ויהיו מאירק עיני שכל בעת הבטול, על-ידי הרשימו שנשאר מאור החכמה של התורה הקדושה שהייתי עוסק בה. ויהיו עיני מאירות בשמש וכיחה. לפעמים בשמש, כשאני דבוקים בחכמה העליונה בתורתך הקדושה. ולפעמים פרה, כשאני מכרזין להתבטל מן החכמה ומעסק התורה, שאו יאירו עיני פירה יקר הולך, באפן שאזכה להתדבק בך תמיד לעולם ועד. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה טז)

לפעמים בטולה של תורה זהו קיומה.

כי מי שרוצה לעסק בתורה ועבודת ה' תמיד אי אפשר שיהיה תמיד דבוק בהשם יתברך ובתורתו בלי הפסק רק ההכרח לבטל לפעמים. כי לפעמים צריך לצאת לחוץ לעסק בדברי העולם, כדי שלא יתגברו הבלבולים של הסטרא אחרא ויתבטל חס ושלום חכמתו לגמרי. ועל-כן ההכרח לבטל לפעמים. אבל כשיבוא משיח אז לא יצטרך לבטל מדבקתו (שם, סימן טז).

ובכן, פאתי לפניך לבקש רחמים מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתזכני ותדריכני בדרך הנכון והאמת, ותשפיע עלי ממעון קדשתך חכמה בינה ודעת. ותעורני שאדע איך להתנהג בענין זה, בענין בטולה של תורה זהו קיומה. ותדריכני ותלמדני באפן שאזכה להתנהג תמיד כרצונך הטוב, לעשות הכל יפה בעת, לעסק בתורה ותפלה ובמעשים טובים לשמך תמיד יומם ולילה בהתמדה גדולה ובנוריות גדולה, ואזכה להרבות בכל יום בעבודת ה' באמת.

ותחנני לדעת מתי אני מכרח לבטל קצת, ואזכה שלא יהיה לי שום בטול בי

על-ידי התבודדות, דהיינו שיתבודד וידן והשפט את עצמו על כל הדברים שעושה, על-ידי זה זוכין לראיה ועל-ידי זה זוכין לתורה שבנגלה ולענוה באמת. ועל-ידי זה יזכה לתפלה במסירת נפש, שיוכל כל ישותו וגשמיותו בשעת התפלה, ועל ידי זה יזכה להשגת סתרי תורה שהוא אור הגנה שיתגלה לעתיד אשרי הזוכה לזה (ל"מ, סימן טז).

סתרי תורה אין זוכים פי אם מי שמשחיר פניו בעורב ונעשה בעורב על בניו, עד שמבטל כל גשמיותו כאלו אינו בעולם (שם).

סתרי תורה נקראים קדש, וכל זר לא יאכל קדש ולא יאכל בו אלא מקדשו ומקראיו (שם).

על-ידי המשכת התורה בעולם נמשך השגחת השם יתברך עלינו. וכל אחד כפי קרובו אל התורה פן השגחת השם יתברך עליו בשלמות יותר (שם, סימן יג).

את פי